

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 'Εθὺς Πατησίων ἀριθ 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' ε' -
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
ἀρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφον Βελῶ καὶ Ἰουλίον Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις, * (συνέχ) — Πέτρον Δελκούρ:
Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετάφρασις Π. Σ (συνέχεια). — Α. Γ. Κωνσταν-
τινίδου: Ἡ ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡ - ΑΝΤΩΝΗ, διήγημα.

ΣΤΗΛΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Εἰς τὸ πρῶτον:

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

Διήγημα κατὰ τὸ γαλλικόν.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(Συνέχεια)

Ε'

Ὅ,τι προεῖδεν ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεω-
ρητὴς ἤρξατο πραγματοποιοῦμενον.

Ὁ Λουβέν, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ
Μούλ, ἐσκέφθη μήπως ὑπὸ τὴν πρόφασιν
νὰ κατασκοπεύσῃ, δὲν ἐτίθετο ὑπὸ κατα-
σκοπίαν αὐτός, μήπως ἦτο κυνήγιον ἀντι-
κυνηγοῦ. Ἀλλ' ἡ ὑπερήφανος καὶ μὴ προ-
σπεποιημένη στάσις τοῦ Λαυρεντίου, ἡ
βαρβαρότης, μεθ' ἧς ὑπεδέχθη αὐτόν, ἡ
ρητὴ ἀπαγόρευσις νὰ ὁμιλήσῃ περὶ ὑ-
ποθέσεως καὶ πρὸ πάντων ἡ θέα τοῦ τραυ-
ματισμένου ἐκείνου προσώπου, διέλυσε
πᾶσαν ὑπόνοιαν καὶ δυσπιστίαν τοῦ ἀρ-
χαίου κταδίκου. Βεβαίως ἡ ἀποστολή
τοῦ ἦτο σπουδαία καὶ διεισθετο σπου-
δαίως νὰ ἐκτελέσῃ αὐτήν.

Ἀλλ' ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, παρὰ
τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς
τὴν ἀστυνομίαν, ἡσθάνθη ἐαυτὸν ἐλκυσ-
μένον πρὸς τὸν Λαυρέντιον καὶ ἐδοκίμα-
σεν ἀποστροφὴν νὰ κατασκοπεύσῃ καὶ νὰ
προδώσῃ αὐτόν. Ἡ ἀρρενωπὴ καὶ ὑπε-
ρήφανος ἐκείνη καλλονή, ἡ ἀγρία ἐνερ-
γητικότης τοῦ νέου ἀνδρὸς προσεκάλεσε
τὸν θαυμασμὸν αὐτοῦ.

Ὁ θαυμασμὸς οὗτος ἡῤῃξε τὰς ἐπο-
μένας ἡμέρας, ἐκδηλούμενος ὑπὸ ἀπολύ-
του ὑποταγῆς καὶ παντοίων περιποιή-
σεων. Οὐδὲν ἀπεθάρρυνεν αὐτόν, οὐδ' αἱ
ὑβρεῖς, οὐδ' αἱ βαναυσότητες· ὁ Λαυρέν-

τιος, διὰ μιᾶς λέξεως ἢ δι' ἐνὸς νεύματος,
τὸν ἠνάγκαζε νὰ φεύγῃ ταπεινούμενον
καὶ ἔρποντα εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς εἰρ-
κτῆς, μεθ' ὃ δι' ἐνὸς νεύματος πάλιν ὁ
Λουβέν ἐπανήρχετο σπεύδων καὶ μειδιῶν.

Ἐνίοτε τὸν ἔβλεπεν ἀτενίζοντα διαρ-
κῶς αὐτόν.

— Διατί μὲ παρατηρεῖς, γέρω-μα-
σκαρᾶ;

— ὦ! συγχώρεσέ με... ἔλεγεν ὁ Λου-
βέν καταβιβάζων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ζητεῖς νὰ μαντεύσῃς ἀπὸ τὸ πρό-
σωπόν μου ἂν ἔχω κἀνὲν μυστικόν;

Ὁ Λουβέν διεμαρτύρετο καὶ ἐζήτη-
σε συγγνώμην.

Πρῶτον τινά, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξύπνα,
ὁ Λαυρέντιος ἤκουσε ἐλαφρὸν φύσημα καὶ
εἶδε σκιὰν πλησίον τῆς κλίνης του. Μό-
λις ἐκινήθη καὶ ἡ σκιά ὀπισθοδρόμησε
ζωηρῶς. Προσπεποιήθη ὅτι ἀπεκοιμήθη
πάλιν καὶ ἡμιοιόγῳ τοὺς ὀφθαλμούς
εἶδεν εἰς τινὼν βημάτων ἀπόστασιν τὸν
Λουβέν ἀκίνητον θεωροῦντα αὐτόν. Τοῦτο
διήρκεσεν ἐπὶ τινα λεπτά. Τί συνέβαινε
ἐν τῇ ἀγρία καὶ διεφθαρμένῃ ἐκείνῃ
ψυχῇ;... Ὁ Λαυρέντιος ἠγέρθη ἀποτό-
μως.

— Τί κάμνεις ἐδῶ; ἀνέκραξε διὰ φο-
βεῖας φωνῆς καὶ ὀρμῶν πρὸς τὸν Λουβέν,
ὅστις ἔσπευσε νὰ καταφύγῃ ὀπισθεν τῆς
κλίνης.

Ὁ Λαυρέντιος, δεδουλευμένος ὑπὸ τοῦ
μανθῦνος, ἤδυνάτει νὰ τὸν φθάσῃ.

— Ἦλθες, ἄθλιε, νὰ μὲ κατασκοπεύ-
σῃς εἰς τὸν ὕπνον μου, ν' ἀρπάξῃς κανένα
λόγον, ὃ ὁποῖος θὰ μοῦ διέφευγε...

— ὦ! Θεέ μου, ὄχι! ἀνέκραξεν ὁ Λου-
βέν... Σοῦ ὀρκίζομαι ὅχι, κύριε Σίμων·
ὅ,τι θέλεις λέγε ἐμπρὸς μου... Νὰ πεθάνω
καλλίτερα παρὰ νὰ σὲ προδώσω!

— Λοιπὸν διατί μὲ ἐπλησίαζες;

— Δὲν τὸ ἔκαμα διὰ κακῶ. Σὲ ἐκύ-
ταζα ποῦ ἐκοιμόσουν.

— Σὲ ἐνδιέφερεν αὐτό! ὑπεντοθόρισεν
ὁ Λαυρέντιος ἐπανερχόμενος εἰς τὴν κλίνην
του.

— Ναί, εἶπε σοβαρῶς ὁ Λουβέν, σὲ ἐ-

κύταζα καὶ ἔλεγα μόνος μου πῶς εἶσαι
εὐτυχισμένος ποῦ εἶσαι παλληκάρι καὶ γεν-
ναῖος... Ἐγὼ εἶμαι ἀδύνατος καὶ δειλὸς
ἴσ' ἂν βρεγμένη κότα... Ἀ! ἂν ἤμουν ἴσ' ἂν
καὶ λόγου σου...

— Μπᾶ! ἂν ἦσο ἴσ' ἂν ἐμὲ τί θὰ ἔκα-
μνες;

— ὦ!... θὰ ἔβλεπες!

Τὸ ὄμμα τοῦ ἀπήστραπτε καὶ τὸ πρό-
σωπόν του εἶχεν ἀγρίαν ἔκφρασιν· ἦτο ἀ-
ληθῶς ὁ κακοῦργος τοῦ Βιλζούφ καὶ
τῆς ὁδοῦ Καρδινέ!... Τοῦτο ἄλλως τε ὁ-
λίγον διήρκεσεν.

— Ἐγὼ νοιώθω τὴ δουλειά, εἶπε μετὰ
θλίψεως ὁ Λουβέν, μὰ δὲν ἔχω τὸ κουρά-
γιο καὶ τὴ δύναμι νὰ τὴν ἐκτελέσω· μο-
νάχος, τίποτε δὲν ἔχω... Δὲν θὰ ἦ-
τον μεγάλο κακῶ, ἂν εὑρίσκα ἄλλον ποῦ
νὰ ἔχῃ τὴν δύναμι ποῦ μοῦ λείπει.

Ὁ Λαυρέντιος ἔκρινεν εὐλογὸν νὰ τὸν
διακόψῃ.

— Ἀρκεῖ! εἶπεν εἰρωνικῶς, θέλεις τῶ-
ρα νὰ ἴδῃς ἂν θὰ ἐπιτύχῃς καλλίτερα μὲ
τὴν πρόκλησιν ἢ μὲ τὴν κατασκοπίαν!

Καὶ ἐπέβαλε σιγὴν τῷ Λουβέν.

Ἄλλως τε, αἱ κατὰ τοῦ ἀθλίου ἐκεί-
νου παραφροαὶ τοῦ δὲν ἦσαν προσποη-
ταί. Ἡ ὑποταγὴ αὐτοῦ, αἱ κολακείαι, αἱ
περιποιήσεις, δι' ὧν περιέβαλλεν αὐτόν,
τῷ διήγειρον τὴν καρδίαν καὶ τὸν παρῶ-
γίζον· ἤρχοντο δὲ στιγμαί, καθ' ἃς κα-
τεπάτει τὸν Λουβέν ὡς σκώληκα. Ἐν
τούτοις δὲν ἔπρεπεν ἡ ἀποστροφή αὐτοῦ
καὶ ἡ ὀργὴ νὰ ἐκδηλῶνται τόσο συνεχῶς,
διὰ τοῦτο κατῴρθε νὰ προσποιηθῇ
πολλάκις. Προσπεποιεῖτο ἐνίοτε ὅτι ἀστέι-
ζεται διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν κατασκοπίαν
τοῦ Λουβέν. Ὅτε ὁ φύλαξ ἤρχετο ζητῶν
τὸν Λουβέν δι' ἀνάκρισιν ἢ ἀντιπαράστα-
σιν, τῷ ἔλεγεν ὁ Λαυρέντιος γελῶν:

— Πήγαινε, γέρω-μασκαρᾶ! πήγαινε
νὰ κάμῃς τὴν ἀναφορὰν σου· ἂν εἴπῃς
μόνον ὅσα σοὶ ἐξομολογήθην δὲν θ' ἀρ-
γήσῃς.

Καὶ ἄμα ὁ Λουβέν ἐπανήρχετο:

— Στοιχηματίζω ὅτι σὲ ἐπέπληξαν,
διότι δὲν κατῴρθωσες τίποτε, καὶ σοὶ εἰ-